

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 238/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. H., B., t. č. v Ústave na výkon väzby L., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. F., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tpo 80/2011 z 31. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2011 doručená (doplnená 12. januára 2012 a 16. februára 2012) sťažnosť P. H., B., t. č. v Ústave na výkon väzby Leopoldov (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods.

1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 80/2011 z 31. októbra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Bratislava, oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ PPZ“), zo 14. apríla 2011 vydaným pod ČVS: PPZ-159/BOK-B2-2010 trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukázaním na § 138 písm. i) Trestného zákona.

Uznesením sudcu Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp 82/2011 zo 17. apríla 2011 bol sťažovateľ z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby. Väzba začala plynúť 13. apríla 2011. Rozhodnutie okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby krajský súd 18. mája 2011 potvrdil.

O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 82/2011 z 11. októbra 2011 rozhodol tak, že sťažovateľa naďalej ponechal vo väzbe, avšak iba z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože dôvody kolúznej väzby [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] pominuli.

Uznesením sudcu okresného súdu pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp 82/2011 z 24. októbra 2011 vyhláseným a odôvodneným v plnom znení v zápisnici o výsluchu obvinených bola na základe návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave sp. zn. 2 Kv 11/11 z 12. októbra 2011 podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku predĺžená lehota trvania väzby sťažovateľa (a ďalších obvinených) o 4 mesiace, t. j. do 13. marca 2012.

Proti tomuto rozhodnutiu sudcu okresného súdu pre prípravné konanie podal okrem iných obvinených sťažnosť aj sťažovateľ, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tpo 80/2011 z 31. októbra 2011.

Podľa názoru sťažovateľa došlo rozhodnutím krajského súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Svoje presvedčenie odôvodnil takto:

«Neobstojí... tvrdenie súdu v napadnutom uznesení, kde v odôvodnení svojho uznesenia uvádza... „Ako to vyplýva z pripojeného spisového materiálu vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite prezídia PZ uznesením zo dňa 08. 06. 2010 podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenia P. H... pre obzvlášť závažný zločin...

Vyšetrovateľ P PZ... uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-159/BOK-B2-2009 zo dňa 08. 06. 2010 začal podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku trestné stíhanie vo veci zločinu... za úplne iný skutok, než je popísaný v uznesení sp. zn. ČVS: PPZ-159/BOK-B2-2009 zo dňa 12. 4. 2011, ktorým začal vyšetrovateľ trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu...

Z tohto hľadiska tvrdím, že je napadnuté uznesenie Krajského súdu zmätočné a nepreskúmateľné, a nie je riadne odôvodnené, čím boli porušené moje práva zaručené podľa Čl. 6 ods. 1 (Spravodlivý proces), ktorého súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, Čl. 5 ods. 1 Dohovoru s poukazom na ustanovenie Čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a na Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (právo na súdnu a inú právnu ochranu).

... vyčítam napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. 10. 2011 v podstate, že tento súd postupoval rutínovým spôsobom, bez náležitého preskúmavania spisového materiálu, pričom v odôvodnení tohto uznesenia vôbec sa nezaoberal mojimi námietkami (procesnoprávnymi, ale ani hmotnoprávnymi) ohľadne dôvodov nezákonnosti väzby, ktorými bolo argumentované v podaní na Okresný súd Bratislava IV., č. k. 0 Tp/82/2011 zo dňa 21. 10. 2011..., že vznesené obvinenie za spáchanie obzvlášť závažného zločinu..., ktorý skutok som mal spáchať spolu s obvinenými... v dobe od mesiaca december 2010 do 13. 4. 2011, pre ktorý skutok mi bolo vznesené obvinenie dňa 14. 4. 2011 odôvodňoval vyšetrovateľ skutočnosťami zistenými z výpovedí korunných svedkov M. Ž. (vo

väzbe od 19. 4. 2010 nepretržite), M. V. (vo väzbe od 9. 9. 2010 nepretržite) a L. Š. (vo väzbe od 17. 12. 2010, s ktorým som sa však vôbec nestretol od mesiaca november 2010, lebo bol na úteku...), a preto objektívne nemôže postaviť moje obvinenie vyšetrovateľ zo spáchania predmetnej obzvlášť závažnej trestnej činnosti na ich svedeckých výpovediach, keď v dobe, čo sa mal skutok stať boli všetci títo korunní svedkovia polície vo väzbe!!!...

Nezaoberal sa súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia mojimi ďalšími procesnými námietkami ohľadne dôvodov zákonnosti väzby v predmetnej trestnej veci obzvlášť závažného zločinu uvedenými v podaní... zo dňa 7. 10. 2011, že „korunní svedkovia“ polície M. Ž., M. V., L. Š., v procesnom postavení svedkov v dobe od dňa 12. 4. 2011, kedy začal trestné stíhanie vyšetrovateľ P PZ... do vznesenia mi obvinenia dňa 14. 4. 2011 za predmetný skutok... ani vypočutí neboli!!!

... tvrdím, že vznesenie mi obvinenia za predmetný obzvlášť závažný zločin nemohol vyšetrovateľ odôvodniť ani... výpovedami svedkov E. V., Z. D. a M. O. (to jest nejedná sa o skutočnosti a dôkazy, ktoré by potvrdzovali existenciu dôvodného podozrenia voči mne zo spáchania predmetnej obzvlášť závažnej trestnej činnosti, ktorého existencia je však *conditio sine qua non*, nevyhnutným predpokladom na to, aby na niekoho bola uvalená väzba, avšak aj prípadná existencia dôvodného podozrenia je len dočasným väzobným dôvodom...

... poukazujem... na to, že napadnuté uznesenie odporcu, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2 Tpo 80/2011 zo dňa 31. 10. 2011 vo vzťahu ku mne nie je riadne odôvodnené, je zmätočné a nepreskúmateľné!

Taktiež som v tomto podaní uviedol, že sa ani s obvinenými, s ktorými som mal spáchať predmetný... zločin v organizovanej skupine nepoznám osobne a nebol som s nimi v osobnom a ani telefonickom kontakte, ako to vyplýva aj z nasadených informačno technických prostriedkov... v dobe kedy som mal s nimi spáchať... trestnú činnosť... Jediného z obvinených osôb poznám M. B., ale nie zo spáchania trestnej činnosti... Zo spáchania... trestnej činnosti ma neusvedčuje ani žiaden zo spoluobvinených osôb.

... Jedná sa o nezrozumiteľné, nezákonné odôvodnenie napadnutého uznesenia vo vzťahu k mojej osobe...

... Ešte raz zdôrazňujem, že ani v mojom byte, ani v mojom aute a ani v garáži sa nenašli žiadne drogy, ktoré by postačili ani len na jednu jedinú obvyklú dávku drogy...

... som vzniesol hmotnoprávnu námietku, že na základe toho malého množstva (stopy po metamfetamíne)... by mi nemohlo byť vznesené obvinenie ani za prečin... a nieto... za spáchanie obzvlášť závažného zločinu... Ani touto mojou hmotnoprávnou námietkou sa odporca, Krajský súd v Bratislave v napadnutom uznesení nezaoberal v odôvodnení svojho uznesenia...

Ďalšie porušenia môjho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR namietam v postupe odporcu, Krajského súdu v Bratislave na tom základe, že podľa mojich vedomostí mi, a ale ani môjmu obhajcovi nebolo doručené uznesenie Okresného súdu v Bratislave IV., sp. zn. 0 Tp 82/2011 zo dňa 24. 10. 2011, a preto pred rozhodovaním Krajského súdu v Bratislave o podanej sťažnosti proti tomuto uzneseniu som sa nemohol k dôvodom napadnutého uznesenia Okresného súdu Bratislava IV. vyjadriť pričom Krajský súd v Bratislave rozhodoval o mojej sťažnosti na neverejnom zasadnutí dňa 31. 10. 2011, a to bez toho, aby som bol vôbec ja alebo môj obhajca vyrozumený o termíne konania odporcu o mojej sťažnosti.

Poukazujem pritom aj na ustanovenie § 302 ods. 2 Tr. poriadku...

V súvislosti s tým, že pri rozhodovaní o mojej sťažnosti proti predĺženiu doby mojej väzby nad základnú dobu väzby odporcu, Krajský súd v Bratislave, v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia absolútne sa nezaoberal s mojimi procesnými a hmotnými námietkami ohľadne zákonnosti mojej väzby tvrdím, že je to porušením môjho práva zabezpečeného ustanovením čl. 5 ods. 4 Dohovoru...

Je evidentné z obsahu napadnutého uznesenia odporcu, Krajského súdu v Bratislave, že mojimi procesnými a hmotnými námietkami ohľadne zákonnosti mojej väzby sa nezaoberal komplexne, resp. nezaoberal vôbec v odôvodnení svojho uznesenia, ktoré som uvádzal v podanej žiadosti na prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol Okresný súd Bratislava IV...»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Bratislave svojim uznesením sp. zn. 2 Tpo 80/2011 zo dňa 31. 10. 2011, ktorým rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn. 0 Tp 82/2011 zo dňa 24. 10. 2011 o predĺžení lehoty doby väzby sťažovateľa P. H. porušil

jeho právo podľa čl. 6 ods. 1, čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo podľa Čl. 17 ods. 2, Čl. 46 ods. 1, Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2 Tpo 80/2011 zo dňa 31. 10. 2011 sa zrušuje v časti týkajúcej sa P. H., a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave aby o nej znovu konal a rozhodol.

3/ Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu... vo výške 261,82 Eur do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

V doplnení sťažnosti z 9. januára 2012 doručenom ústavnému súdu 12. januára 2012 sťažovateľ uviedol:

„V uznesení Okresného súdu v Bratislave IV., sp. zn. 0 Tp 82/2011 zo dňa 24. 10. 2011... Vo vzťahu k mojej osobe nie sú uvedené žiadne individuálne dôvody, objektívne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali u mňa ďalšie predĺženie lehoty väzby... Je len v odôvodnení uznesenia uvedené všeobecné odôvodnenie predĺženia lehoty väzby u všetkých obvinených...

... žiadne dôkazy neboli vyprodukované a nevyplýva to ani z predsúdneho konania, že by som sa ja... mal trestnej činnosti... dopustiť...

Nakoľko u mňa... predmetným uznesením nebolo objektívne individuálne existujúcimi dôvodmi odôvodnené ďalšie trvanie väzby súdom, nemohol sa v tomto uznesení neuvedeným individuálnym dôvodom odôvodňujúcim predĺženie lehoty mojej väzby do 13. 10. 2012 môj obhajca pred rozhodnutím nadriadeného súdu o mojej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn.: 0 Tp 82/2011 zo dňa 24. 10. 2011...

... tvrdím ďalej..., že napadnutým uznesením Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 2 Tpo 80/2011 zo dňa 31. 10. 2011, ktorý bola zamietnutá moja sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 0 Tp 82/2011 zo dňa 24. 10. 2011 o predĺžení lehoty väzby, bez toho aby v tomto uznesení boli individualizované skutkové a s nimi korešpondujúce právne dôvody, ktoré by odôvodňovali ponechanie ma vo väzbe, a bez toho aby sa takýmto dôvodom vôbec mohol vyjadriť môj obhajca pred rozhodnutím nadriadeného súdu o mojej sťažnosti, bolo porušené aj moje právo na osobnú slobodu

a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru... a Čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, právo na súdu a inú právnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj moje právo na spravodlivý proces podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru a Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, to vrátane postupu nadriadeného súdu Krajského súdu v Bratislave o mojej sťažnosti.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ upravil petit svojej sťažnosti:

„1./ Krajský súd v Bratislave svojím uznesením sp. zn. 2 Tpo 80/2011 zo dňa 31. 10. 2011, ktorým rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn. 0 Tp 82/2011 zo dňa 24. 10. 2011 o predĺžení lehoty doby väzby sťažovateľa P. H. porušil jeho právo podľa čl. 6 ods. 1, čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho právo podľa Čl. 17 ods. 1, 2 a 5, Čl. 46 ods. 1, Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2./ Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2 Tpo 80/2011 zo dňa 31. 10. 2011 sa zrušuje v časti týkajúcej sa P. H., a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3./ Krajský súd b Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu... vo výške 261,82 Eur do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ďalším doplnením sťažnosti z 11. januára 2012 doručeným ústavnému súdu 12. januára 2012 sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že „... ani súd prvého stupňa... vo svojom uznesení o predĺžení lehoty mojej väzby... sa s... mojimi hmotnoprávnymi a procesnými námietkami ohľadne nezákonnosti mojej väzby... v odôvodnení svojho uznesenia takisto nevysporiadal vôbec.

Tvrdím, že také skutkové okolnosti a zistenia vo vzťahu k mojej osobe..., ktoré by mali základ v procesne vykonanom dokazovaní v predmetnej trestnej veci... neexistujú... a také neboli zistené ani doposiaľ...

Vzhľadom na to, že som vo väzbe už 9 mesiacov, tvrdím že na základe nepodloženého a nezákonne vzneseného obvinenia vo vzťahu k mojej osobe... čomu svedčí aj samotné konanie orgánov činných v trestnom konaní, ktoré keď je pôvodne vznesené obvinenie neudržateľné, nezákonným postupom zasahujú do skutkového deja, rozširujú a zmenia ho

účelovo, bez akýchkoľvek dôkazov, žiadam preto Ústavný súd Slovenskej republiky, aby zakročil a zamedzil ďalšiemu porušovaniu mojich základných ľudských práv, a to najmä práva na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru a Čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR.“.

Napokon podaním z 12. februára 2012 doručeným ústavnému súdu 16. februára 2012 sťažovateľ žiadal o odpovede ústavného súdu na jeho otázky v súvislosti s konaním o jeho sťažnosti.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

V zmysle uvedeného ústavný súd predmet konania o sťažnosti sťažovateľa vymedzil tak, že je ním namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 80/2011 z 31. októbra 2011.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je rozhodnutím, ktorým ako nadriadený súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o väzbe [§ 72 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku], t. j. je rozhodnutím o osobnej slobode.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ako aj rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej sa osobná sloboda v súvislosti s rozhodovaním o väzbe a jej ďalšom trvaní chráni prostredníctvom ustanovení čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al. v. Belgicko* z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), resp. ustanovení čl. 17 ústavy, pretože tieto predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než akú má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1, v tomto prípade aj čl. 48 ods. 2 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy totiž zahŕňajú tak hmotné, ako aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu, ako aj ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy zakotvujúce základné právo na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v prítomnosti sťažovateľa a tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (m. m. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o zákonnosti väzby namietal porušenie takých práv, ktoré na konanie a rozhodovanie o nej

nie sú aplikovateľné, a preto k ich porušeniu nemohlo dôjsť vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a namietaným rozhodnutím krajského súdu. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru

Keďže čl. 17 ods. 2 ústavy odkazuje na zákon, pri posudzovaní jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, v dôsledku čoho závažné porušenie zákonnosti súčasne znamená aj porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je preto integrálnou súčasťou ústavou zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj pri rozhodnutiach týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná skutkovými okolnosťami, ktoré by vo svojej podstate mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S týmto východiskom úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť o väzbe na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy. Účelom záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené osobnej slobody. Z judikatúry ESLP vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok

vo veci Assenov a iní c. Bulharsko z 28. októbra 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000). Ak je dotknutá osoba pozbavená osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ESLP sa prikláňa k názoru, že v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru by trestne stíhaná osoba mala byť vypočutá. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (napr. rozsudok vo veci Nikolova c. Bulharsko z 25. marca 1999).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Uvedené sa vzťahuje na všetky typy konaní pred všeobecnými súdmi vrátane konania o predĺžení lehoty väzby. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). V nadväznosti na uvedené právne názory (vyplývajúce z doterajšej judikatúry ústavného súdu a ESLP) ústavný súd považoval za potrebné opäť zdôrazniť, že predmetom konania pred krajským súdom bolo rozhodovanie o sťažnosti proti rozhodnutiu o predĺžení väzby sťažovateľa.

Napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tpo 80/2011 z 31. októbra 2011 krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu sudcu okresného súdu pre prípravné konanie sp. zn. 0 Tp 82/2011 z 24. októbra 2011, ktorým bola sťažovateľovi predĺžená lehota trvania väzby o 4 mesiace. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„Ako vyplýva z pripojeného spisového materiálu vyšetrovateľ úradu boja proti organizovanej kriminalite, prezídia PZ uznesením zo dňa 08. 06. 2010 podľa § 199 ods. 1 Tr. por. začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenia P. H., M. B., T. Š., R. M. a J. S. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/ Tr. zák.. V návrhu na vzatie do väzby sa uvádza, že zo skutkov sú usvedčovaní výpoveďami svedkov M. V., M. Ž., L. Š., P. M., E. V., Z. D., M. O., zápisnicami o vydaní veci, o domových prehliadkach, prehliadkach iných priestorov ako aj záznamov z ITP. Pri prehliadke bytu na Š., ktorého užívateľom je R. M. bolo zaistené okrem iného vrečko s kryštalickým materiálom, 5 ks zatavených injekčných striekačiek, ktoré obsahovali kryštalický materiál. Analýzou bolo zistené, že sa tam nachádza metamfetamín s hmotnosťou 98,24 g, čo zodpovedá 1228 jednorazovým dávkam drogy a striekačky obsahovali metamfetamín s hmotnosťou 36,286 g, čo zodpovedá 453 obvyklým jednorazovým dávkam.

V rodinnom dome na H., ktorej užívateľom je T. Š. v jeho koženej bunde bola pri domovej prehliadke nájdená zatavená injekčná striekačka o objeme 2 ml kryštalického materiálu s hmotnosťou 122 mg, obdobne pri prehliadke bytu na Š. u J. S. boli nájdené 4 ks zatavených injekčných striekačiek o objeme 10 ml s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou metamfetamínu 29,120 g. V byte na O. u M. B. bola nájdená zatavená injekčná striekačka s metamfetamínom s hmotnosťou 471 mg. Pri prehliadke bytu na H. bola nájdená plastová nádoba s konope 102 mg a následne prehliadkou garáže na ulici F., ktorej užívateľom je P. H., ktorá vykazovala prítomnosť metamfetamínu a kokainu.

Ďalej boli zaistené aj iné veci ako váhy, vrečka a látky slúžiace na výrobu drog. Stery z rúk P. H., R. M. a T. Š. vykazovali prítomnosť metamfetamínu.

P. H. bol 2-krát súdne trestaný, J. S. bol v čase podávania návrhu trestne stíhaný pre drogovú trestnú činnosť. Proti M. B. je vedených viacero trestných stíhaní pre násilnú majetkovú trestnú činnosť a spolu s R. M. a T. Š. je v behu stíhanie pre zločin vydierania spolupáchatelstvom v náväznosti na drogovú trestnú činnosť.

Sudca pre prípravné konanie akceptoval návrh a rozhodol o väzbe obvinených. Na základe sťažnosti obvinených rozhodol vo veci Krajský súd v Bratislave, ktorý zamietol

sťažnosti obvinených, neprijal písomný sľub T. Š. a R. M. a neakceptoval ani žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V dôvodoch uznesenia krajského súdu sa jednoznačne konštatuje, že dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sú dané vzhľadom na skutočnosti uvádzané v rozhodnutí sudcu pre prípravné konanie a predtým v návrhu na väzbu zo strany prokurátora.

Sťažnostný súd vyslovil obavu, že v prípade ponechania na slobode by všetci obvinení mohli pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú sú stíhaní, pretože ani predchádzajúce trestné stíhanie za drogovú, resp. násilnú trestnú činnosť, ich neodradilo od páchania ďalšej trestnej činnosti. Súd skúmal v tomto štádiu aj otázku postupu orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska rýchlosti konania a dodržiavania občianskych práv garantovaných ústavou ako aj článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom nezistil žiadne pochybenia ani prietahy.

Už v tomto štádiu súd konštatoval, že rozhodnutie je prísne individuálnym rozhodnutím. Súd u každého skúmal dôvodnosť väzby samostatne a zistil, že súdu prvého stupňa nemožno nič vytýkať, pretože sa detailne zaoberal a vyčerpávajúcim spôsobom sa vyrovnal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre posúdenie veci.

Už v tomto sa súd vyjadril aj k ponúknutému písomnému sľubu a žiadosti o súčinnosť s probačným a mediačným úradníkom a vyslovil názor, že takáto forma záruky je v tomto štádiu nepostačujúca a vzhľadom na právnu kvalifikáciu by bolo možné akceptovať len za výnimočných okolností prípadu.

Na základe opätovne podaných žiadostí, rozhodoval na verejnom zasadnutí o prepustení z väzby u M. B., J. S., T. Š. a R. M., kedy súdu rozhodol, že tieto žiadosti zamietá, neprijíma písomný sľub ani dohľad probačného a mediačného úradníka vo vzťahu k obvineným T. Š. a R. M. Proti tomuto uzneseniu ani jeden z obvinených sťažnosť nepodal, vzdali sa práva napadnúť toto uznesenie opravným prostriedkom.

Dňa 10. 10. 2011 si podal žiadosť o prepustenie z väzby separátne obvinený P. H., o ktorej žiadosti rozhodoval súd dňa 11. 10. 2011, ktorú v zmysle § 79 ods. 2 Tr. por. zamietol. Ani proti tomuto rozhodnutiu nebola sťažnosť podaná.

Následne bol podaný návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, kde prokuratúra žiadala túto predĺžiť do 13. 04. 2010. Sudca pre prípravné konanie po výsluchu obvinených

predĺžil väzbu o 4 mesiace, t. j. do 13. 03. 2012. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v danej veci je nutné vykonať ďalšie úkony tak, ako tieto vo svojom návrhu uviedol prokurátor a pre rozsiahlosť celej veci nie je možné tieto vykonať v zákonom stanovenej lehote. Ďalej konštatuje, že obvinení sa dopúšťali drogovej trestnej činnosti, ktorou si zadovážovali podstatný zdroj svojich príjmov, teda je tu dôvodná obava, že by prepustením na slobodu v trestnej činnosti pokračovali v snahe získať finančné prostriedky a dialo by sa tak najmä pokračovaním v predaji drog. Zo spisu je evidentná aj tá skutočnosť, ako B., tak i Š. i M. sú stíhaní pre inú závažnú násilnú trestnú činnosť a obžalovaný S. sa drogovej trestnej činnosti dopúšťa opakovane.

Ani odvolací súd nezistil, že by orgány prípravného konania postupovali s prietiahmi a brzdili tak ukončenie vyšetrovania vo veci. Konanie prebieha bez prietahov, je však veľmi rozsiahle, náročné na identifikáciu osôb a zadokumentovanie ich výpovedí a preto považuje odvolací súd za opodstatnený návrh na predĺženie lehoty trvania väzby ako aj rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, pokiaľ tento väzbu na dobu do 13. 03. 2012 predĺžil, lebo aj odvolací súd sa stotožňuje so závermi, že vec je v takom štádiu rozpracovania, že pre jej úspešné ukončenie predĺženie väzby o 4 mesiace bude postačujúce.“

Z citovaného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd poukázal na okolnosti pretrvávania väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj na skutočnosť, že orgány prípravného konania konajú bez prietahov napriek tomu, že konanie je veľmi rozsiahle a náročné, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o predĺžení doby trvania väzby.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní prihliadol na trestnú minulosť sťažovateľa, na skutkový stav trestnej veci zistený na základe vykonaných dôkazov a na skutočnosti, ako bolo o väzbe sťažovateľa rozhodované v predošlých konaniach týkajúcich sa jeho osobnej slobody, a o ktoré rozhodnutia oprel aj svoje závery.

Z rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodiť, že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi dôležitými pre jeho rozhodovanie o predĺžení väzby sťažovateľa,

pričom podľa názoru ústavného súdu sú právne závery krajského súdu z ústavného hľadiska primeraným spôsobom odôvodnené, a preto akceptovateľné a udržateľné. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre ESLP, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane konania o obmedzení osobnej slobody) zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

K ďalšej námietke sťažovateľa o nedoručení uznesenia okresného súdu o predĺžení väzobnej lehoty o 4 mesiace, následkom čoho sa pred rozhodovaním krajského súdu o podanej sťažnosti proti tomuto uzneseniu nemohol vyjadriť k dôvodom napadnutého uznesenia, ústavný súd uvádza, že zo zápisnice okresného súdu o výsluchu obvinených z 24. októbra 2011 vyplýva, že tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca boli prítomní na tomto výsluchu, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie o predĺžení väzby sťažovateľovi, toto uznesenie bolo zároveň odôvodnené a bolo dané poučenie o práve podať proti nemu sťažnosť do 3 dní odo dňa jeho oznámenia. Podľa ustanovenia § 179 ods. 1 Trestného poriadku „Uznesenie treba oznámiť osobe... Oznámenie sa robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.“. Trestný poriadok pozná dva spôsoby oznámenia uznesenia, a to 1. vyhlásenie prítomnej osobe alebo 2. doručenie (neprítomnej osobe). Ak bolo uznesenie oznámené vyhlásením prítomnej osobe, nie je potrebné ho už doručovať, keďže zákonná oznamovacia povinnosť bola naplnená oznámením jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov, t. j. vyhlásením prítomnej osobe. Ako vyplýva zo zápisnice o výsluchu z 24. októbra 2011 sp. zn. 0 Tp 82/2011 sťažovateľ, ako aj jeho obhajca boli prítomní na výsluchu a bolo im vyhlásené uznesenie o predĺžení väzby, čím došlo k jeho oznámeniu zákonom predpokladaným spôsobom. Z toho dôvodu, už nebolo potrebné jeho doručovanie, ako to požadoval sťažovateľ.

K námietke sťažovateľa, že on ani jeho obhajca neboli vyrozumení o termíne konania neverejného zasadnutia na krajskom súde, na ktorom sa konalo o jeho sťažnosti, ústavný súd uvádza, že zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva povinnosť súdu oznámiť obvinenému alebo jeho obhajcovi termín konania neverejného zasadnutia, ak sa im na ňom neumožňuje účasť. Pokiaľ sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 302 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý znie: „... pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca; pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu účasť týmto osobám umožniť...“, ústavný súd konštatuje, že už zo samotného textu znenia citovaného ustanovenia jasne a jednoznačne vyplýva, že pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe predseda senátu nadriadeného (sťažnostného) súdu „môže“, ale nemusí účasť obvinenému (sťažovateľovi) a jeho obhajcovi umožniť. Je teda bez akýchkoľvek pochyb, že táto otázka bola iba na zvážení a rozhodnutí príslušného všeobecného (krajského) súdu, preto jeho postupom s prihliadnutím na znenie príslušného procesnoprávneho predpisu, ktorým sa riadilo dotknuté konanie, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa tak, ako to prezentoval vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu je irelevantná aj námietka sťažovateľa spočívajúca v tvrdení porušenia jeho základných práv tým, že krajský súd v úvode odôvodnenia rozhodnutia mal uviesť iné ako relevantné uznesenie vyšetrovateľa PPZ o vznesení obvinenia (uznesenie vzťahujúce sa na iný skutok ako ten, pre ktorý bolo rozhodované o jeho väzbe). Ak by aj došlo zo strany druhostupňového súdu k chybnému označeniu uznesenia (uvedeniu iného uznesenia) o vznesení obvinenia sťažovateľovi, táto skutočnosť nemôže predstavovať taký kvalifikovaný zásah do jeho základných práv, ktorý by bol spôsobilý vyvolať potrebu jeho reparácie, pretože podstata napadnutého rozhodnutia spočívala na iných v odôvodnení rozhodnutia uvedených skutočnostiach, ktoré tvorili základ pre záver o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa a potreby predĺženia lehoty jej trvania. Je pravdou, že elementárnou podmienkou na vzatie a ďalšie ponechanie

obvineného vo väzbe je existencia vzneseného obvinenia (len obvineného možno vziať do väzby), avšak v prípade sťažovateľa nie je žiadna pochybnosť o tom, že takéto rozhodnutie o vznesení mu obvinenia, ktoré predchádzalo rozhodnutiu o vzatí jeho osoby do väzby, tu bolo. Navyše, pre úplnosť je potrebné dodať, že podstatná úloha všeobecného súdu rozhodujúceho o väzbe obvineného nespočíva v preskúmaní správnosti vydaného uznesenia, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie (pretože to preskúmava príslušná prokuratúra na základe sťažnosti proti takémuto rozhodnutiu), ale iba v tom, či takéto rozhodnutie bolo vydané. V tom koniec koncov spočíva aj odpoveď na otázky sťažovateľa v súvislosti s jeho námietkami o nesprávnosti vznesenia mu obvinenia, proti ktorému sa mal možnosť brániť jemu dostupnými opravnými prostriedkami, rozhodovanie o ktorých však nie je predmetom tohto konania (pozri § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Napokon ústavný súd poznamenáva, že v tomto konaní pred ústavným súdom sa sťažovateľ nemohol domáhať vyslovenia porušenia jeho základných práv tým, že krajský súd neprihliadol na jeho námietky predložené v inom konaní okresného súdu (o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu), ktoré bezprostredne nepredchádzalo konaniu a rozhodnutiu krajského súdu napadnutému sťažnosťou podanou ústavnému súdu ani s ním vo svojej podstate nesúviselo.

Tieto okolnosti boli dôvodom, pre ktoré ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie mu vecí na opätovné prerokovanie a rozhodnutie a náhrada trov právneho zastúpenia sťažovateľa) je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, ku ktorému v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho významu sa týmito návrhmi zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012